

Arrest

nr. 262 998 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème/étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat V. HENRION en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 28 september 2020.

1.2. Op 20 april 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 27 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde sinds 2002 samen met uw moeder (S.(...) C.(...), P.(...) G.(...), CGVS X, O.V. X) en grootmoeder in de gemeente Ciudad Delgado gelegen in de stad San Salvador, departement San Salvador. Bende 18 was aanwezig in uw wijk. Van 2013 tot 2018 studeerde u aan in de militaire school. Tijdens de pauze van één uw sportlessen in 2016, werd u geslagen door sergeant M.(...) op een moment dat u tegen een omheining leunde. U liep verschillende verwondingen op. Uw moeder besliste naar aanleiding van dit incident samen met u naar het Parket, de wetsdokter en de mensenrechtenorganisatie te gaan. Jullie startten een wettelijke procedure tegen M., waardoor hij werd ontslagen.

Op 26 december 2018 vierden jullie de verjaardag van uw zus. Jullie deden de inkopen voor het feest en eenmaal onderweg naar huis kreeg uw moeder een oproep van uw tante. Uw tante zei dat er twee bendeleden voor jullie woning stonden die jullie aan het opwachten waren. Eenmaal voor het huis aangekomen, werd u bij het uitstappen van de wagen tegengehouden door één van deze twee bendeleden. Hij zei tegen u dat ze het bevel hadden gekregen om u mee te nemen. Uw moeder antwoordde hen dat u niet zou meegaan en duwde diegene die het dichtste bij u stond, opdat u het huis zou kunnen binnengaan. Nadat u naar binnen ging, deed uw moeder de deur dicht en weet u niet wat er buiten gebeurde. Toen uw moeder weer binnen kwam, beval ze u uw koffers te maken en zei ze dat u weg moest gaan van daar.

De volgende ochtend, op 27 december 2018, kwam uw neef u met de wagen ophalen. U bracht enkele dagen bij hem thuis door. Gezien uw moeder bang was dat u iets zou overkomen, besliste ze u hierna te brengen naar het huis van uw tante. Na bij uw tante te hebben verbleven, verbleef u ook nog gedurende enige tijd voor vertrek uit het land bij een vriendin van uw moeder. Noch u, noch uw moeder die thuis bleef wonen kenden gedurende deze periode enige concrete problemen.

U verliet El Salvador op 27 februari 2019 en op 28 februari 2019 kwam u aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 28 september 2020, nadat u meerderjarig werd. Ter staving van uw verzoek diende u uw geboorteakte in, evenals documenten van het Openbaar Ministerie, een document van de wetsdokter, een krantenartikel, foto's van uw verwondingen en van andere misdaden, een bericht van de parochie en twee certificaten van uw school.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest dat de bendes in El Salvador u of uw moeder zullen vermoorden.

*Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)).*

*Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch***

van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat u zich beroept op dezelfde feiten als deze die uw moeder heeft aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, toen u nog minderjarig was. Haar verzoek om internationale bescherming, dat eveneens betrekking had op u, werd in maart 2020 geweigerd door het CGVS. De beslissing van het CGVS werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in februari 2021.

Wat betreft de weigeringsbeslissing van de RvV dient te worden opgemerkt dat de RvV de redenering van het CGVS volgde en tot de conclusie kwam dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van uw moeder.

Zo bevestigt de Raad ten eerste dat uw moeder het niet aannemelijk maakt dat er een band zou bestaan tussen de klacht die zij neerlegde in mei 2016 en de gebeurtenis op 26 december 2018. Uw moeder baseert zich hiervoor namelijk slechts op hypothetische en blote beweringen (RvV 246543 p. 12).

Voorts merkt de Raad op dat de verklaringen van uw moeder met betrekking tot het bezoek van de bendeleden op 26 december 2018 niet geloofwaardig zijn. Zo legt uw moeder inconsistente en onduidelijke verklaringen af over het tijdsverloop en de incidenten gebeurd op die dag (RvV 246543 p. 12).

Voorts merkt de Raad op dat uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw verblijfplaatsen, nadat de bendeleden u met zich wilden meenemen (RvV 246543 p. 13).

Voorts wijst de Raad er op dat uw moeder geen klacht indiende bij de politie wat betreft het incident met de bendeleden. Dit wijst er op dat zij geen poging heeft ondernomen om bescherming te vragen, zeker gezien de politie haar in het verleden wel hielp met de aanklacht van mishandeling door de sergeant (RvV 246543 p. 13).

Gelet op het voorgaande komt de RvV tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden rekruteringspoging door de bende MS13 (RvV 246543 p. 13).

Gezien u tijdens uw eigen persoonlijk onderhoud geen nieuwe elementen aanhaalt en zich slechts beroept op de problemen die reeds in het kader van het verzoek van uw moeder werden verworpen door de RvV, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw relaas.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw geboorteakte heeft betrekking op uw Salvadoraanse herkomst, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. De documenten van het Openbaar Ministerie, het document van de wetsdokter, het

krantenartikel en de foto's van uw verwondingen dienen slechts ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Zij kunnen op zich geen enkele band vaststellen met de problemen die u beweert te hebben gekend en kunnen in deze zin de geloofwaardigheid dan ook niet herstellen. Hetzelfde geldt voor de schoolcertificaten die u neerlegt en die slechts bewijzen dat u student was aan de militaire school. De foto's van misdaden gepleegd in El Salvador en het bericht van de parochie dat handelt over bestaande misdaden, hebben slechts betrekking op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en kunnen geenszins de geloofwaardigheid van uw eigen concrete problemen staven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncideerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncideerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting betreffende de volgens hem geschonden bepalingen en rechtsbeginselen. Vervolgens antwoordt verzoeker op de motivering van de bestreden beslissing. Betreffende het bendegeïncideerd geweld in El Salvador, refereert verzoeker naar de UNHCR “Guidance Note on Refugee Claims relating to Victims of Organized Gangs” van maart 2010 en past hij dit toe op de bendes in El Salvador, en met name MS 13 (bende MS) en Barrio 18 (bende 18). Verzoeker citeert uit de Guidance Note betreffende de types slachtoffers van bendes en stelt als persoon die zich tegen een bende verzet, *in casu* omdat hij weigert zich te laten rekruteren, een risico te lopen. Vervolgens haalt verzoeker een citaat uit hetzelfde document aan betreffende de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging door bendes en stelt hij: “*In casu, werden de eerste stappen ondernomen om de eiser te rekruteren. De eiser, een jongeman, had in El Salvador goed leven.*”

Hij kon studeren aan de Militaire Academie, zijn familie kon af en toe op vakantie naar de Verenigde Staten... Echter groeide hij op in een wijk waar zeer veel Barrio 18-leden aanwezig waren (NPO p. 4.) Hieruit volgt hij in zijn land enig sociaal aanzien had, en daarbij zonder twijfel de interesse van de talrijk aanwezige bendeleden opwekte. Ook werden andere leden van zijn familie belaagd, zoals bijvoorbeeld zijn jonger neefje en zijn tante (NPO p. 5). Dit is opnieuw een indicatie dat de bendes de verzoeker wel degelijk in hun vizier hadden. Zoals blijkt uit de richtsnoeren aangereikt door UNHCR, kan de druk om een bende toe te treden vervolging uitmaken. Hieruit volgt dat de verzoeker wel degelijk een gefundeerde vrees voor vervolging heeft." Verzoeker argumenteert vervolgens dat de Salvadoraanse autoriteiten geen doeltreffende bescherming kunnen bieden en integendeel onderhandelen en samenwerken met de bendes. Hij citeert rapporten van "Human Rights Watch, Foreign Policy, Insight Crime en International Crisis Group" in dit verband en stelt dat de daling in het geweld in 2020 het gevolg is van een pact tussen verschillende bendes, of tussen de bendes en de overheid. Verzoekende partij citeert uit rapporten van "International Crisis Group, Insight Crime en Freedom House" betreffende de de facto controle van delen van het Salvadoraans grondgebied door bendes. Hierna argumenteert verzoeker dat hij tot een bepaalde sociale groep behoort, en met name "de groep jongemannen met een bepaalde sociale status in de Salvadoraanse samenleving, die een groter risico lopen gerekruteerd te worden door bendes. Zoals de verzoeker aangaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waren er in zijn buurt zeer veel bendeleden aanwezig (NPO p. 4). Dit maakte hem des te kwetsbaarder voor rekrutering door de bende (Barrio 18). Daarenboven is de weerstand om zich bij een bende aan te sluiten wel degelijk een kenmerk dat dermate fundamenteel is dat van de verzoeker niet kan geëist worden dat hij dit opgeeft." Verzoeker citeert opnieuw uit de Guidance Note van UNHCR en vervolgt: "Verder dient ook te worden vastgesteld dat de eiser tevens, in de perceptie van de bendes, geacht wordt tot een bepaalde groep te behoren: namelijk tot de groep jongemannen die gerekruteerd kunnen worden. Nergens vereist de definitie dat iedereen in dat land de persoon als behorend tot de bepaalde sociale groep beschouwt. In het onderhavig geval, werd hij als rekruteerbare jongeman gezien door de aanwezige bendeleden, en gelet op het feit dat de bendes zo groot en zo talrijk aanwezig zijn in El Salvador en in de wijk waar verzoeker woonde, voldoet de verzoeker in casu ook aan het sociale perceptie criterium." Hierna voert verzoeker aan dat zijn vrees ook op basis van de vervolgingsgrond "politieke opinie" dient te worden beoordeeld, en dit omdat hij zich verzet tegen bendes en niet door hen gerekruteerd wil worden, en dat de bendes als een de facto autoriteit dienen beschouwd te worden: "De bendes hebben inderdaad de facto de touwtjes in handen op verschillende plaatsen in El Salvador. Tijdens de lockdown periode; in het licht van de Covid-19 pandemie, controleerden bendeleden of burgers zich wel aan de avondklok hielden, of deelden ze proviand uit." Verzoekende partij stelt vervolgens, citerend uit de UNHCR Guidance Note, dat het niet nodig is dat hij expliciet zijn weerstand te kennen gaf aan de bendeleden, en vervolgt: "In casu liet de moeder van de verzoeker aan de bendeleden weten dat de verzoeker zich niet zou aansluiten bij Barrio 18. Het feit dat hij onmiddellijk na het bezoek van de bendeleden zijn huis, en nadien ook zijn land, verliet (NPO p. 6), is een duidelijk signaal aan de bendeleden. Bovendien is er een gezegde in El Salvador: "als je niet in een bende zit, dan ben je er tegen".(...) Belangrijk is dat de bendeleden op de hoogte zijn van de positie van de persoon in kwestie (...). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de eiser in El Salvador vervolgd zou worden wegens het uiten van een politieke mening, in casu dat hij zich verzet tegen de rekrutering door de bendeleden. De bende is hiervan, zonder twijfel, op de hoogte, daar de moeder van verzoeker hen vertelde dat haar zoon niet zou meekomen. Daarenboven ontvluchtte verzoeker zijn land en de bendeleden patrouilleren rond zijn huis (NPO p. 8). Uit dit alles blijkt dat de bende inderdaad op de hoogte was van de weerstand van verzoeker betreffende het aansluiten bij Barrio 18." Verzoeker citeert rechtsleer om deze stellingen te onderbouwen. Betreffende de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief, voert verzoeker aan: "Tenslotte gaat de Guidance Note van UNHCR over tot het analyseren van een intern beschermingsalternatief. Dit is, in casu, irrelevant, daar het bendege geweld dermate wijdverspreid is over het hele land, zoals infra ook wordt aangetoond, dat de eiser nergens in El Salvador veilig zou zijn." en citeert hij een artikel van Foreign Policy over de alomtegenwoordigheid van bendes. Hij concludeert: "Uit wat hierboven uiteengezet werd, volgt dan ook dat de eiser in El Salvador het slachtoffer werd van bendege geweld. Hij behoort tot een groep personen die gevisieerd worden door bendeleden, voor zowel afpersing als gedwongen rekrutering, te meer daar hij woonde in een wijk waar ook zeer veel bendeleden actief waren. Daarenboven uitte hij een politieke mening door zich te verzetten tegen de rekrutering door Barrio 18. Bovendien zijn de Salvadoraanse autoriteiten allerminst in staat om verzoeker te beschermen tegen het bendege geweld. De bendes hebben namelijk de facto de controle over verschillende plaatsen in El Salvador. Voorts blijkt ook dat de autoriteiten weinig tot geen inbreng hebben in de recente terugval van het aantal moorden. Inderdaad, deze cijfers nemen alleen af indien de bendes hiertoe besluiten. Eender welk "staakt-het-vuren" of pact is dan ook fragiel, en riskeert te imploderen zodra de bendes er geen voordeel meer in zien of uithalen."

Verzoeker gaat vervolgens in op het feit dat de bestreden beslissing grotendeels refereert naar de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad betreffende het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder: *"Het is merkwaardig dat de verwerende partij niet over gaat tot een grondige analyse van de verklaringen van de eiser. Hoewel de beslissing tot weigering van het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder werd bevestigd door uw Raad (RvV nr. 246 543), dient ieder verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld te worden. Eenvoudigweg verwijzen naar de verklaringen van de moeder van de eiser, en naar de bevindingen van de Raad in die zaak, kan dan ook niet volstaan om aan de formele motiveringsplicht te voldoen. Daaruit volgt dan ook dat de verwerende partij op kennelijke wijze haar motiveringsplicht schendt. Enige aandacht is echter vereist voor het argument van de Raad waarop verweerder zich beroept dat stelt dat de moeder van verzoeker geen klacht indiende bij de politie. "Voorts wijst de Raad er op dat uw moeder geen klacht indiende bij de politie wat betreft het Incident met de bendeleden. Dit wijst er op dat zij geen poging heeft ondernomen om bescherming te vragen, zeker gezien de politie haar in het verleden wel hielp met de aanklacht van mishandeling door de sergeant (RvV 246543 p. 13)." Dat de verwerende partij stelt dat de moeder van verzoeker een klacht had moeten indienen bij de politie, is onbegrijpelijk. Supra werd reeds aangetoond dat de autoriteiten niet in staat zijn om de Salvadoraanse burgers te beschermen tegen het bendegeweld, te meer omdat de autoriteiten blijken te onderhandelen met de bendes."* Verzoeker citeert vervolgens landeninformatie betreffende het feit dat de Salvadoraanse autoriteiten geen bescherming kunnen bieden tegen de bendes en er zelfs mee samenwerken, en stelt dat de Covid 19-pandemie de veiligheidssituatie nog heeft doen achteruitgaan. Hij poneert: *"Inderdaad, zoals werd uiteengezet supra, blijkt net dat de autoriteiten niet in staat zijn om tegen de bendes in te gaan, en dat ze er zelfs mee samenwerken. Het staat de eiser dan ook niet toe te begrijpen dat van hem verwacht wordt dat hij toch naar de politie gaat, hopende dat hij de uitzondering op de regel zal zijn en dat de politie hem wél zal kunnen (of willen) helpen."*

Vervolgens benadrukt verzoeker dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, en citeert hij in verband hiermee het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Hij vervolgt: *"In 2018 werden meer dan 97,5% van de verzoeken om internationale bescherming van onderdanen van El Salvador positief beantwoord door verwerende partij, wat klaarblijkelijk een bewijs is van de nood aan bescherming voor staatsburgers van El Salvador. Het Commissariaat Generaal bewijst niet dat de situatie zodanig is veranderd is en de verzoeken om internationale bescherming van onderdanen van El Salvador moeten dus met de grootst mogelijk voorzichtigheid worden behandeld en het voordeel van de twijfel moet in casu worden toegepast."* Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting betreffende de toepassing van het voordeel van de twijfel en benadrukt dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming het objectieve risico dient te domineren over de verklaringen van de asielzoeker die soms onduidelijk zijn over bepaalde elementen.

Verzoeker bekritiseert vervolgens de motivering in de bestreden beslissing dat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld: *"Ten eerste blijkt dat personen die in El Salvador een zeker sociaal aanzien hebben (d.i. personen die kunnen studeren, op reis kunnen gaan etc.) net wél getargetet worden door bendes. Dit geldt des te meer voor personen die een periode in Europa hebben gewoond. In de ogen van de bendes hebben terugkeerders veel geld verdiend in Europa, en zijn ze het ideale slachtoffer voor, bijvoorbeeld, afpersingen. Verder is het onduidelijk wat de verwerende partij wil aantonen wanneer zij stelt dat sinds 2015 slechts 27 personen vrijwillig terugkeerden. Meer dan wat dan ook, toont dit aan dat de situatie aldaar zo slecht en zo onveilig is, dat, op 27 personen na, niemand er vrijwillig terugkeert. Voorts zijn deze cijfers op zichzelf nietszeggend. Immers, men kan verzoekers om internationale bescherming het leven zodanig zuur maken in België, dat terugkeren naar een gevaarlijk land waar bendes de bovenhand hebben een optie wordt. Of zoals de zegswijze in de volksmond luidt: kiezen tussen de pest of cholera. Inderdaad, aangezien verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen stelselmatig afgewezen worden, is terugkeren naar het land waarin men is opgegroeid in sommige gevallen "the lesser of two evils". Bovendien geeft de verweerder ook aan dat er zo goed als geen informatie beschikbaar is met betrekking tot de veiligheidsgaranties van terugkeerders. Hieruit besluit de eiser dan ook dat de Belgische autoriteiten zulke garanties moeten bekomen alvorens Salvadoranen terug te sturen. Het besluit van de verzoeker wordt ook bevestigd door Human Rights Watch: (...). Hoewel Human Rights Watch hier de deportatie van Salvadoranen uit de Verenigde Staten aanklaagt, kunnen de conclusies die zij trekt naar analogie toegepast worden op de situatie van Salvadoranen die vanuit België worden teruggestuurd. Human Rights Watch concludeert dat er wel degelijk een link bestaat tussen het leed dat terugkeerders wordt aangedaan, en de reden waarom ze El Salvador in eerste instantie verlieten: (...). Bovendien blijkt uit dit rapport ook dat UNHCR bevestigt dat*

het aantal Salvadoranen die vrezende leed te ondervinden bij terugkeer naar El Salvador hoger is dan ooit tevoren: (...).".

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in El Salvador en stelt dat verwerende partij hier geen nauwkeurig onderzoek naar heeft verricht. Hij citeert rapporten van International Crisis Group en Human Rights Watch en een artikel van The Guardian van 22 november 2019 en Foreign Policy van 30 november 2019 en stelt: *"Deze bevindingen komen volledig overeen met de verklaringen van de eiser (NPO pp. 4, 6 en 8). Hij stelde bijvoorbeeld ook dat het voor hem op een gegeven moment te gevaarlijk werd om naar school te gaan met het openbaar vervoer (NPO p. 4)."* Hij concludeert in verband met de subsidiaire beschermingsstatus: *"Uit de grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador in het algemeen, en in de regio San Salvador in het bijzonder, volgt dat de situatie er op dit moment dermate onveilig is, gelet op het feit dat verschillende gewelddadige bendes aldaar actief zijn en dat de Salvadoraanse president de overheidstroepen aanspoort tot geweld, dat het willekeurig geweld wel degelijk op grote schaal plaatsvindt, en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen."*

Verzoeker vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo;
3. United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organised Gangs"* (maart 2010);
4. International Crisis Group, *"Miracle or Mirage? Gangs and Plunging Violence in El Salvador"* (8 juli 2020), Latin America Report N°81.

3. Aanvullende Nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 7 oktober 2021 neer waarbij volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, *"El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire"* van 13 juli 2021 ([hyperlink](#)).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *"Kwalificatierichtlijn"*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming.

Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op het volgende. Verzoeker woont samen met zijn moeder en grootmoeder in de gemeente Ciudad Delgado in San Salvador. In 2016 wordt verzoeker, die aan de militaire school studeert, geslagen door een officier, sergeant M.. Zijn moeder dient hiervoor klacht in, waarna de officier wordt ontslagen. Op 26 december 2018 wachten er twee bendeleden naar de woning van verzoeker. Zij willen verzoeker meenemen. De moeder van verzoeker duwt één van de bendeleden uit de weg waarna verzoeker het huis kan binnengaan. De moeder van verzoeker komt daarna ook het huis binnen en geeft aan dat verzoeker zijn spullen moet inpakken om het huis te verlaten. Verzoeker verlaat de dag nadien het huis en verblijft bij vrienden en familie. Hij verlaat El Salvador, samen met zijn moeder, op 27 februari 2019.

5.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn geboorteakte voor. De Raad acht zijn identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende aangetoond.

5.4. Het verzoek om internationale bescherming houdt verband met de bendes in El Salvador. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen, gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus “*Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, UNHCR, “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*”, March 2016).

Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud; het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting komt de Raad, daargelaten de vraag of het verzoek om internationale bescherming verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, tot de vaststelling dat verzoeker de beweerde rekrutering door bendeleden niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de problemen die zijn moeder aanhaalde in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat zij op 8 maart 2019 indiende (CGVS 19/13652), en waarvoor op 25 maart 2020 door het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd besloten. Deze beslissing werd op 24 februari 2021 met arrest nr. 249 791 door de Raad bevestigd.

Met betrekking tot de problemen die verzoeker kende op de militaire school, stelt de Raad vast dat deze in de bestreden beslissing, alsook in de beslissing ten aanzien van de moeder van verzoeker, niet in twijfel worden getrokken. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat verzoeker, en zijn moeder, niet aantonen dat bendeleden hem zouden gezocht hebben op 26 december 2018 omwille van de klacht in 2016. In het arrest nr. 249 791 oordeelde de Raad eveneens dat de moeder van verzoeker niet aantoonde dat haar zoon nog een actuele vrees dient te koesteren omwille van de klacht tegen de sergeant, aangezien hij gewoon naar school kon blijven gaan, hij of zijn moeder geen problemen door de klacht kenden, en het niet aannemelijk is dat bendeleden jaren na de klacht verzoeker zouden opsporen op basis van het artikel over de klacht: “2.3.5.3. *Verzoekster geeft aan dat zij in mei 2016 een klacht heeft ingediend tegen een sergeant van de militaire school die haar zoon zou hebben mishandeld (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23 oktober 2019 (hierna: CGVS I), p. 5 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 13 februari 2020 (hierna: CGVS II), p. 5). Verzoekster meent dat de bendes op die manier op de hoogte zijn geraakt van de militaire scholing van haar zoon. Zo verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niets heeft onderzocht met betrekking tot de klacht, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar dienaangaande op goede gronden staat te lezen als volgt: “U legt weliswaar een aantal documenten neer over de klacht, alsook een krantenartikel hierover. Feit is, mocht deze gebeurtenis al hebben plaatsgevonden, dat de klacht door de overheid werd behandeld en dat de desbetreffende sergeant omwille van deze klacht werd ontslagen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).”*

Daarenboven merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op: "Feit is dat uw zoon na deze klacht gewoon nog steeds naar het militair college bleef gaan tot het einde van het schooljaar 2018 en u zelf verklaarde dat u vanaf het moment van de klacht in mei 2016 tot het incident van 26 december 2018 geen enkel probleem meer kende in El Salvador (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.6). U verklaart immers zelf dat tot het incident in december 2018 'alles goed was en u geen problemen kende met bendeleden en uw zoon ook niet (persoonlijk onderhoud CGVS 24/10/2019, p.7 en persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.6)." Dat de bendeleden plots in december 2018 zouden zijn gealarmeerd door een artikel dat verscheen op 24 oktober 2016 is niet geloofwaardig. De identiteit van uw zoon wordt in dit artikel immers nergens vermeld (zie krantenartikel dossier en persoonlijk onderhoud CGVS 24.10.2019, p.7 en persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.5) en bovendien is er geen begin van bewijs dat mogelijke problemen in 2018 het gevolg zouden zijn van dit incident. Verder dient ook opgemerkt te worden dat u zelf aanhaalt dat u antwoordt op de vraag of de sergeant linken had met de mara's dat u dit niet weet, maar dat u wel weet dat hij drugs smokkelde in school (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.6)." Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij alleen kan vermoeden dat de bendeleden later op de hoogte zijn geraakt van het krantenartikel van 2016 waarin haar klacht zonder haar toestemming werd gekopieerd en in het openbaar verscheen. Zij vervolgt dat het krantenartikel "de feiten nauwelijks beschreven heeft" en dat de naam van de leraar wordt vermeld. Aangezien zij noch haar zoon vijanden hebben, vermoedt ze dus dat de bende op deze manier op de hoogte is geraakt van het feit dat haar zoon een militaire opleiding heeft gekregen en hem daarom wilde rekruteren. De Raad merkt op dat verzoekster zich met het betoog in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het uiten van hypothetische en blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee zij bezwaarlijk vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat er een band zou bestaan tussen de klacht die zij zou hebben neergelegd in mei 2016 en de door haar voorgehouden gebeurtenis op 26 december 2018. 2.3.5.4. De Raad merkt bovendien op dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot het bezoek van de bendeleden op 26 december 2018 niet geloofwaardig zijn. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoeksters verklaringen over het tijdsverloop en de gebeurtenissen van die dag onduidelijk en inconsistent zijn, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen: "Zo bent u erg onduidelijk over het tijdsverloop en de gebeurtenissen die dag. Zo stelt u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat de cursus wapengebruik die uw zoon volgde eindigde om vier à vijf uur in de namiddag (persoonlijk onderhoud CGVS 23.10.2019, p.5). U stelt dat u gedaan had met werken om 16.00u en dat u zich moest haasten om hem op te halen. Later stelt u dan weer dat uw laatste werkdag op 23 december 2018 was (persoonlijk onderhoud CGVS 23.10.2019, p.5). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS situeert u het probleem rond de middag en zegt dat het nog 'geen twaalf uur 's middags was' (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.8). Hier stelt u dat u die dag vakantie had, uw zoon was gaan uitschrijven in zijn oude school en documenten gaan halen was om hem in te schrijven in de technische school van luchtvaart (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.8)."

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming evenmin concrete problemen aanhaalt die hij omwille van de klacht tegen de officier zou hebben gekend. De leerkrachten op de militaire school vonden het goed dat verzoeker klacht had ingediend tegen de officier die hem had mishandeld (notities PO, p. 7) en verzoeker hoorde niets meer van de beschuldigde sergeant, behalve dat deze ander werk diende te zoeken (notities PO, p. 8). Verzoeker kende naast het incident op 26 december 2018 geen andere problemen met bendeleden (notities PO, p. 7, p. 9). Er kan bijgevolg omwille van de problemen op de militaire school in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen.

Betreffende het incident op 26 december 2018, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de beslissing ten aanzien van de moeder van verzoeker en het arrest van de Raad dat deze beslissing bevestigde. De Raad oordeelde in het arrest nr. 249 791 dat de moeder van verzoeker het incident op 26 december 2018 niet aannemelijk heeft gemaakt: "Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoeksters verklaringen over het tijdsverloop en de gebeurtenissen van die dag onduidelijk en inconsistent zijn, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen: "Zo bent u erg onduidelijk over het tijdsverloop en de gebeurtenissen die dag. Zo stelt u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat de cursus wapengebruik die uw zoon volgde eindigde om vier à vijf uur in de namiddag (persoonlijk onderhoud CGVS 23.10.2019, p.5). U stelt dat u gedaan had met werken om 16.00u en dat u zich moest haasten om hem op te halen. Later stelt u dan weer dat uw laatste werkdag op 23 december 2018 was (persoonlijk onderhoud CGVS 23.10.2019, p.5).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS situeert u het probleem rond de middag en zegt dat het nog 'geen twaalf uur 's middags was' (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.8). Hier stelt u dat u die dag vakantie had, uw zoon was gaan uitschrijven in zijn oude school en documenten gaan halen was om hem in te schrijven in de technische school van luchtvaart (persoonlijk onderhoud CGVS 13.02.2020, p.8)." In zoverre verzoekster hekelt dat de protection officer haar op geen enkel ogenblik met deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid heeft geconfronteerd om haar de kans te geven om dit uit te leggen en hierbij verwijst naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt wat volgt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven." In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster in het verzoekschrift geheel nalaat te verduidelijken hoe of wat zij rond deze "ogenschijnlijke tegenstrijdigheid" wilde ophelderen en zij er derhalve niet in slaagt om de vastgestelde onduidelijkheden en inconsistenties te herstellen. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster ook over de verblijfplaats(en) van haar zoon tegenstrijdige verklaringen aflegt. Daar waar zij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangeeft dat haar zoon tussen 2018 en februari 2019 op verschillende plaatsen verbleef, waaronder bij haar vriendin N. en zij hem enkel in het weekend zag (administratief dossier, CGVS I, p. 7), verklaart zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud daarentegen dat zij vanaf 30 december 2018 bij haar vriendin N. verbleef (administratief dossier, CGVS II, p. 9). Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud niet verduidelijkt hoe lang haar zoon van plaats tot plaats ging en zij nooit gezegd heeft dat deze periode tot aan hun vertrek duurde, dient te worden opgemerkt dat verzoekster werd gevraagd hoe vaak zij haar zoon zag tussen december 2018 en februari 2019, waarop zij antwoordt: "Hij blijft drie dagen bij mijn zus van maandag tot woensdag, donderdag bij mijn schoonzus, vrijdag bij mijn vriendin en ik zag hem de zaterdag en de zondag." (administratief dossier, CGVS I, p. 7), waaruit aldus wel degelijk blijkt dat zij spreekt over de periode vanaf het voorgehouden incident tot aan hun vertrek. Zo verzoekster opnieuw verwijst naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaalt de Raad dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoekster om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren, hetgeen zij ook deed, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt."

De Raad merkt op dat verzoeker bevestigt dat zijn moeder na het incident nog in hun eigen huis verbleef (notities PO, p. 7), wat de geloofwaardigheid van de beweerde bedreiging, minstens de ernst van de beweerde vrees ondermijnt, aangezien de moeder van verzoeker verklaarde een directe confrontatie te hebben gehad met bendeleden, en zelfs één van hen geduwd had (notities PO, p. 6). Aangezien deze confrontatie plaatsvond aan het huis van verzoeker, en de bendeleden dus wisten waar ze de moeder van verzoeker konden vinden, is het erg risicovol dat de moeder van verzoekster toch in haar eigen huis bleef wonen. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij de avond van het incident ook nog in zijn eigen huis heeft overnacht (notities PO, p. 6), hetgeen eveneens de geloofwaardigheid van de beweerde bedreiging, minstens de ernst van de beweerde vrees ondermijnt aangezien verzoeker verklaart dat de bendeleden verzoeker aan het huis waren komen halen en er een dispuut met zijn moeder was geweest. Gezien de reputatie van de bendes in El Salvador en het risico op wraak door de bendeleden, is het niet geloofwaardig dat verzoeker en zijn moeder, indien zij daadwerkelijk zouden bedreigd zijn door de bendeleden gewoon in hun eigen woning overnachten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de bendeleden tatoeages hadden waarop "MS" stond en dat hij dus vermoedt dat ze van de bende MS zijn (vragenlijst CGVS, punt 5). Verzoeker verklaart echter ook dat het de bende 18 was die aanwezig was in de wijk waar hij woonde, en er mensen afpersten en jongeren rekruteerden (notities PO, p. 4). Dat de bende MS in het territorium van de rivaliserende bende 18 verzoeker zou proberen te rekruteren, is een

bijkomend element dat het relaas van verzoeker onaannemelijk maakt. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat bendeleden de aanwezigheid van personen uit door andere bendes gecontroleerde wijken op hun territorium niet tolereren (UNHCR *Guidelines*, p. 26-27).

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker een goed leven had in El Salvador, en dat er in zijn wijk veel bende 18 leden aanwezig waren en hij hun interesse wekte door zijn sociaal aanzien, stelt de Raad vast dat dit moeilijk te verenigen valt met verzoekers verklaringen dat het de bende MS was die hem thuis probeerde te rekruteren. Waar er ook nog gewezen wordt op het feit dat verzoeker verklaart dat zijn tante en neefje worden belaagd door bendeleden, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn neefje in zijn woonplaats in Ilopango nog vóór de Covid-pandemie, dus vóór maart 2020, van huis naar school en terug achtervolgd werd door MS-bendeleden, doch stelt niet te weten of zijn familie nog andere problemen kende en of zijn neefje op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds problemen kent met bendeleden (notities PO, p. 5, p. 8). Op basis van deze vage verklaringen, die bovendien slechts blote beweringen betreffen die door verzoeker niet gestaafd worden, kan naar inzien van de Raad niet besloten worden dat de familie van verzoeker problemen kent met bendeleden.

5.5. Waar verzoeker nog opwerpt dat hij perfect past in het profiel van de jonge mannen met een bepaalde sociale status die door bendes gevisieerd worden, merkt de Raad op dat uit de door verzoekers geciteerde en toegevoegde informatie, niet kan blijken dat verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid in El Salvador en zijn profiel als jonge man met een bepaalde status zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak. Het risico voor verzoeker om slachtoffer te worden van bendegegeweld omwille van zijn profiel moet dus concreet aannemelijk worden gemaakt. De loutere verwijzing naar algemene informatie, zonder dit te betrekken op zijn persoon, volstaat niet om dit risico en de aangevoerde vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken.

De Raad heeft hierboven vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met bendeleden. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt verzoeker een dergelijk risico niet aannemelijk.

De door verzoeker bij de indiening van zijn verzoekschrift neergelegde documenten, beoordeeld in samenhang met zijn verklaringen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De schoolcertificaten van verzoeker kunnen enkel verzoekers scholing aantonen, wat geen betwist element is. De documenten met betrekking tot de problemen die verzoeker kende op de militaire school, en de daaruit volgende klacht tegen sergeant M., met name de documenten van het openbaar ministerie, het document van de wetsdokter, het krantenartikel en de foto's van de verwonding van verzoeker, kunnen enkel aantonen dat sergeant M. werd aangeklaagd omwille van het mishandelen van verzoeker. Hierboven werd er evenwel op gewezen dat verzoeker zelf verklaart daarna geen problemen meer te hebben gekend omwille van zijn klacht en dat hij er niet in slaagt het verband tussen deze klacht en de beweerde poging tot rekrutering aan te tonen. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat uit deze documenten niet kan blijken dat verzoeker hier actueel problemen door zou kennen of moeten vrezen. Met betrekking tot het bericht van de parochie en de foto's van misdaden gepleegd in El Salvador wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze over bestaande misdaden in El Salvador handelen, slechts betrekking hebben *“op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en geenszins de geloofwaardigheid van uw eigen concrete problemen [kunnen] staven”*. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer voert tegen deze beoordeling en stelt vast dat het om algemene informatie gaat die verzoeker op geen enkele manier op zijn individuele omstandigheden betreft zodat ook hieruit geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan blijken. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker neergelegde nieuwsberichten met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador.

5.6. Wat zijn hoedanigheid als terugkeerder betreft, stelt de Raad vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen

van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet concreet aannemelijk gemaakt worden. Verzoeker slaagt hier niet in. Hij verwijst in het verzoekschrift naar het rapport van Human Rights Watch *“Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”*, van 5 februari 2020 en benadrukt dat deze organisatie concludeert dat er wel degelijk een link bestaat tussen het leed dat terugkeerders wordt aangedaan, en de reden waarom ze El Salvador in eerste instantie verlieten. Zoals hierboven uiteengezet, wordt evenwel niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker problemen kende met bendes in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat hij zou worden geviséerd worden door de bendes. Verzoeker maakt dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk op grond van het feit dat hij een verhoogd risico zou lopen als persoon die in het verleden problemen had met of bedreigd werd door bendeleden, gelet op bovenstaande vaststellingen. Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat volgens verwerende partij er zo goed als geen informatie beschikbaar is met betrekking tot de veiligheids garanties van terugkeerders en hieruit besluit dat de Belgische autoriteiten zulke garanties moeten bekomen alvorens Salvadoranen terug te sturen, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verzoekers stelling *in casu* niet relevant is.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog, dat het bendege geweld binnen het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt, dat hij tot een bepaalde sociale groep behoort en een politieke opinie tegen de bendes heeft geuit, alsook dat de Salvadoraanse autoriteiten geen bescherming bieden en er geen intern vluchtalternatief voorhanden is, is dan ook niet dienstig.

Verzoeker betoogt nog dat de verwerende partij in 2018 in meer dan 97 % van de verzoeken om internationale bescherming van onderdanen van El Salvador een positieve beslissing nam; dat dit een bewijs is van de nood aan bescherming voor staatsburgers van El Salvador en dat zij niet bewijst dat de situatie danig veranderd is en dat deze verzoeken dus met de grootst mogelijk voorzichtigheid moeten worden beoordeeld en dus het voordeel van de twijfel moet worden toegepast. De Raad wijst er op dat uit artikel 48/5 § 3, tweede alinea van de Vreemdelingenwet blijkt dat bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming moet rekening worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek genomen wordt. Elk verzoek om internationale bescherming moet bijgevolg individueel onderzocht en beoordeeld worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Hierboven werd vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde problemen met de bendes in El Salvador niet aannemelijk maakt noch aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer ernstige problemen zal kennen. De loutere verwijzing naar de beslissingspraktijk van verwerende partij in 2018 met betrekking tot El Salvador volstaat geenszins om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, noch om de beweerde problemen aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

5.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij de beweerde rekruteringspoging door bendeleden niet aannemelijk maakt. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Voor zover verzoeker een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, hij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien hij besmet zouden geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zal kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat “ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Waar verzoeker wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr.

13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door IDMC en het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat verzoeker rekening hield met de slechte veiligheidssituatie in El Salvador door niet meer met het openbaar vervoer naar school te gaan, zoals hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO, p. 4) en nogmaals benadrukt wordt in het verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker geciteerde artikelen en rapporten kunnen niet tot een ander besluit leiden. Deze documenten beschrijven de wortels van het bendegeweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissing van de verwerende partij is gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn. Dat president Bukele de overheidstroepen tijdens de Covid-19 pandemie het bevel gaf om harder op te treden, en dat het geweld het afgelopen jaar is afgenomen omwille van

een fragiel pact van de regering met de bendes, zoals blijkt uit verschillende door verzoekende partij geciteerde rapporten, doet evenmin afbreuk aan voorgaande analyse.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen met bendes in El Salvador niet aannemelijk maakt. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat hij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET